

Arrest

nr. 117 407 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat B. SOENEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 april 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten, etnisch Ja'alin te zijn, en geboren te zijn te Kostí, Sudan op 1 januari 1967. U verhuisde samen met uw ouders in het jaar 1972 naar Khartoem, waar jullie

gingen wonen in de wijk Al Oshara. In het academisch jaar 1987-1988 behaalde u uw diploma middelbaar onderwijs, waarna u, na een vruchteloze poging uw studies verder te zetten in het buitenland, samen handel dreef met uw vader. Nadien leerde u mechaniek in een atelier van een vriend van u te Khartoem waar u ging werken, werkte u een jaar in een limousinebedrijf, en een jaar bij het ingenieursbureau van de Marawi-dal, te Khartoum, waarna u opnieuw aan de slag ging in het atelier te Khartoum. In het jaar 2006 begon u als chauffeur te werken voor de NGO Artsen Zonder Grenzen, afdeling Nederland. In het jaar 2008 werd u door leden van de Soedanese veiligheidsdiensten benaderd, met de vraag om met hen samen te werken, en af luisterapparatuur in de wagen en het hoofdkantoor van de NGO te verstoppen, hetgeen u weigerde. U werd in deze context later nog bij de veiligheidsdiensten geconvoceerd met dezelfde vraag, maar u bleef dit weigeren. Op 5 juni 2009 trouwde u in Al Matama met Sam. O. M. A. Sai., met wie u samen een dochter, F., kreeg op 24 februari 2010. Begin maart 2009 kondigde de Soedanese overheid aan dat het dertien NGO's, waaronder de afdeling van Artsen Zonder Grenzen bij dewelke u als chauffeur werkte, niet langer toegestaan was werkzaam te zijn in Soedan. Deze 13 NGO's kregen één maand de tijd om Soedan te verlaten. Op de dag dat de medewerkers van de Nederlandse vertegenwoordiging Artsen Zonder Grenzen Soedan verlieten, voerde u ze naar de luchthaven, waarna u de wagen diende over te dragen aan de Soedanese autoriteiten. Uw professionele activiteiten voor Artsen zonder Grenzen eindigden op 31 maart 2009. In augustus 2009 werd u thuis gearresteerd door agenten van de Soedanese veiligheidsdienst. U werd geblinddoekt meegenomen naar een voor u onbekende plaats, en werd er in een kamer opgesloten. U werd er ondervraagd met betrekking tot uw activiteiten voor de betreffende NGO en u werd geconfronteerd met uw vroegere weigering mee te werken met de Soedanese veiligheidsdiensten, wanneer deze u hadden gevraagd spionagemateriaal in hun wagen en kantoor te plaatsen. U werd mishandeld en opnieuw opgesloten, tot u in december 2009 zonder meer meegenomen werd, geblinddoekt, en afgezet aan het begin van de straat waar u woonde. U zette uw leven daarop verder, tot u in november 2012 opnieuw thuis gearresteerd werd door de Soedanese veiligheidsdiensten. U werd meegenomen naar een kantoor van de veiligheidsdienst. Nadat u er twee dagen in voorlopige hechtenis verbleef, werd u mishandeld. Tijdens uw detentie werd u gewelddadig geslagen, mishandeling waarbij men uw kaak brak. In februari 2011 werd u, zonder meer, gedropt aan de voordeur van uw huis. Uw broer vond u er en bracht u naar het ziekenhuis, waar men u weigerde te verzorgen. Uw broer contacteerde daarop een kennis-arts, die bereid was u te verzorgen. U werd behandeld gedurende een jaar en onderging meerdere operaties. Op 29 oktober 2012 werd u voor een derde keer thuis gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdienst. U werd door hen meegenomen naar een gebouw dat dienst doet als kantoor van de veiligheidsdienst, in een nieuwe wijk te Khartoum. Nadat u er tien dagen in een soort van voorlopige hechtenis verbleven had, werd u opnieuw geslagen en mishandeld. U werd opnieuw geconfronteerd met uw werk voor Artsen Zonder Grenzen, beschuldigd van collaboratie en verraad, en ze beschuldigden u er zelfs van met de Israëlische staat samen te werken. Gedurende uw detentie aldaar, diende u om de twee, drie, of vier dagen de emmer met uw behoefte buiten te brengen en de inhoud ervan te begraven. In februari 2013 hoorde u een officier tegen de bewakers zeggen dat alle verraders, en u in het bijzonder, gemarteld dienden te worden tot de dood erop volgt. De officier benadrukte hierbij dat vooral u langzaam diende te sterven. Nadat u dit hoorde, nam u het besluit dat u moest ontsnappen. Wanneer u op een dag buiten moest gaan met de emmer, werd u begeleid door een soldaat met een minder wreed karakter dan dat van de andere bewakers. Deze zei u dat u een sigaret mocht roken nadat u uw behoefte had begraven, en gaf u een sigaret. U ging daarop de inhoud van de emmer begraven, en terwijl u een put aan het graven was, ging de bewaker die u in de gaten hield naar het toilet. U zag uw kans en vluchtte weg. Daar het geen echte gevangenis betrof, maar een gewoon gebouw, kon u de straat oprennen, en stapte u in een taxi. U droeg de taxi op om u naar uw vriend S. te brengen. Nadat u aan het huis van S. aangekomen was, werd u er binnengelaten door zijn broer. S. fungeerde verder als tussenpersoon tussen u en uw familie. Er werd besloten dat u niet langer in Soedan kon blijven, en S. begon uw vlucht uit Soedan te organiseren. Samen met E., een andere vriend van u, bracht S. u naar Port Soedan, waar u in contact gebracht werd met de smokkelaar. Deze bracht u aan boord van een schip, waarmee u op 9 april 2013 Soedan verliet. U kwam aan in België op 30 april 2013. U vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld dat meerdere van de door u afgelegde verklaringen, tegenstrijdig zijn aan de beschikbare objectieve informatie hieromtrent.

Gevraagd wanneer u stopte met werken voor de organisatie Artsen Zonder Grenzen – Nederland (verder AZG-Nederland), antwoordde u dat u er stopte vanaf dat het gedaan was, het u was die ze naar de luchthaven heeft gebracht, en u bij het terugkeren de auto afgaf aan de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd op welke datum u ze naar de luchthaven bracht, antwoordde u dat de organisatie stopte op 31 maart 2009, en u hen twee of drie dagen later naar de luchthaven bracht. U verklaarde verder dat de organisatie, na de aankondiging dat ze het land zouden moeten verlaten, één maand kreeg om te vertrekken (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Nogmaals ter verduidelijking gevraagd wanneer AZG-Nederland precies het land werd uitgezet, antwoordde u op 31 maart 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of dat dan ook de dag was waarop de medewerkers van AZG-Nederland Soedan verlieten, antwoordde u bevestigend, herhaalde u dat dat op de 31e was (hoewel u eerder aangaf dat het twee à drie dagen later was), en verklaarde u verder dat ze slechts één maand kregen om te vertrekken.

Uit de beschikbare informatie (zie informatie in fardes 'Landeninformatie' in administratief dossier) blijkt echter eenduidig dat AZG-Nederland, na de aankondiging op 4 maart 2009 door de Soedanese overheid dat de organisatie het land zou moeten verlaten – een beslissing als reactie op het door het Internationaal Strafhof uitgevaardigde arrestatiebevel tegen president Al-Bashir – zes weken de tijd kreeg om Soedan te verlaten, en de laatste werknemers van AZG, Soedan uiteindelijk verlieten op datum van 9 april 2009 – vijf weken nadat de uitzetting werd aangekondigd. Deze vaststelling doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas, en in het bijzonder wat betreft uw professionele werkzaamheden voor de organisatie AZG-Nederland, als chauffeur voor de organisatie, die tevens de werknemers naar de luchthaven bracht wanneer dezen het land dienden te verlaten naar aanleiding van de uitzetting van AZG-Nederland uit Soedan.

Gevraagd of de medewerkers van AZG Soedan zonder problemen konden verlaten, nadat u ze naar de luchthaven bracht, en of de autoriteiten al dan niet voor moeilijkheden zorgden, antwoordde u dat niemand problemen kende, en enkel de directrice eenmaal werd ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of alle medewerkers van AZG-Nederland meteen de papieren en paspoorten kregen om Soedan te verlaten, antwoordde u dat ze de documenten kregen en er geen problemen waren, en verklaarde u verder dat niemand problemen kende. Gevraagd of de Soedanese autoriteiten ooit de paspoorten van de internationale medewerkers van AZG-Nederland afnam, antwoordde u dat deze niet geconfisqueerd werden, maar enkel de formaliteiten in orde dienden te worden gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U legde verder uit dat er een medewerker was van AZG-Nederland, een zekere H. verantwoordelijk voor public relations, die zich bezighield met het in orde brengen van de formaliteiten en de paspoorten, en dat er zich hierbij geen enkel probleem stelde. Ter verduidelijking gevraagd of zij het dan was die naar de autoriteiten toeging, en de autoriteiten de paspoorten niet afnamen, bevestigde u dat het zo verliep. Gevraagd of de Soedanese autoriteiten eisen stelden ten aanzien van AZG-Nederland (en andere uitgezette NGO's), wat betreft de uitbetaling van lonen aan de lokale medewerkers van de organisatie, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat de overheid niet tussenkwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd wat de Soedanese overheid ervan vond dat de Soedanese werknemers van de betrokken NGO's hun werk en inkomen zouden verliezen, antwoordde u dat de overheid er zich niets van aantrok. Gevraagd of de Soedanese overheid eisen stelde met betrekking tot de uitbetaling van dezen, antwoordde u dat u niet weet wat er gebeurde tussen de Soedanese autoriteiten en de organisatie, en de organisatie betaalde. Gevraagd welke uitkering u dan uitbetaald kreeg, antwoordde u eerst vaagweg dat de uitbetaling in functie van de gepresteerde dienstjaren gebeurde. Gevraagd hoeveel dat dan bedroeg in uw geval, antwoordde u dat het in twee delen gebeurde, u in een eerste schijf het equivalent ontving van zes maanden loon, en u daarna, door de sociale zekerheid, nogmaals het equivalent kreeg van ongeveer zes maanden loon, waarna er nog een cadeau (geldsom) gegeven werd. Gevraagd of zes maanden loon een normale schadeloosstelling is in Soedan, antwoordde u, zonder meer, dat dat zo is volgens de Soedanese wet. U verklaarde eveneens dat er hierover een discussie was tussen de werknemers en de directrice van de organisatie, en dat de directrice tweemaal werd meegenomen door de Soedanese veiligheidsdiensten (dit in tegenstelling met uw eerdere, hierboven reeds vermeldde, verklaring, namelijk dat de directrice slechts eenmaal werd ondervraagd door de Soedanese veiligheidsdienst). Uit de beschikbare informatie (zie informatie in fardes 'Landeninformatie' in administratief dossier) blijkt echter eenduidig dat er zich wel degelijk serieuze problemen voordeden met betrekking tot de paspoorten en uitreispapieren van medewerkers van AZG-Nederland, dit tot een aantal uren voordat dezen uiteindelijk Soedan konden verlaten. Deze problemen hadden voorts te maken met de eisen die de Soedanese overheid aan de betrokken NGO's stelde, wat betreft de uit te betalen schadeloosstelling voor de betrokken lokale (Soedanese) medewerkers van de NGO's. De betrokken NGO's werden immers verplicht aan de lokale medewerkers een schadeloosstelling te betalen die overeenkomt met zes maanden loon, in plaats van één maand loon, zoals voorgeschreven door de Soedanese wet – "Two aid agencies expelled from Sudan said the government refused to allow some of their workers to leave the country until they paid "illegal" severance packages to domestic staff amounting to millions of dollars". Deze eis werd door

Alison Monani Magaya, toenmalig Soedanees minister van arbeid, in de Soedanese pers ook publiekelijk gesteld, en gaf als reden voor deze eis op, dat de betrokken uitgezette NGO's de in Soedan geldende humanitaire regelgeving, en dus hun mandaat, hadden overtreden. Uit de getuigenis van onder meer Reshma Adatia – toenmalig landcoördinator van AZG-Nederland in Soedan – blijkt dat er sprake was van een de facto gijzelingssituatie, waarbij de uitgezette NGO's verplicht werden de eisen van de Soedanese overheid, wat betreft de uitbetaling van de abnormaal hoge schadeloosstelling, in te willigen, daar de paspoorten van de vertrekkende medewerkers geconfisqueerd waren. Dit werd verder ook bevestigd door de internationale afdeling van AZG: "MSF International said in a statement that the Sudanese authorities had confiscated departing staff members' passports until just a few hours before they left. This 'effectively put them in hostage situation'". Gevraagd waar in Soedan u voor AZG-Nederland werkte, en of u enkel te Khartoem werkte, dan wel ook op andere plekken in Soedan, antwoordde u dat u in het begin in Khartoem werkte, en u na vijf maanden op missie moest gaan naar Nyala (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd waarover die missie naar Nyala ging, antwoordde, weinig overtuigend, dat u dat niet weet daar u enkel de chauffeur was – hoewel het allerminst onredelijk is te verwachten dat u hieromtrent toch wel iets zou weten te vertellen, op zijn minst over het doel van deze missie. Gevraagd in welke provincie, ofte wilayat, Nyala gelegen is, antwoordde u Darfoer. Gevraagd of Darfoer dan een wilayat is, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waar in Darfoer Nyala gelegen is, in het westen, oosten, het zuiden of het noorden, antwoordde u dat Nyala in west-Darfoer is. Gevraagd of Darfoer niet onderverdeeld is in verschillende wilayats, antwoordde u vaagweg dat er het noorden, het oosten en het westen is. Ter verduidelijking gevraagd of west-Darfoer, en oost-Darfoer en zo dan ook verschillende wilayats zijn, antwoordde u dat Darfoer het wilayat is. Gevraagd of Fasher ten noorden, ten zuiden, ten westen of ten oosten van Nyala gesitueerd is, antwoordde u vaagweg dat het allemaal in het westen van Soedan is. Nadat u de vraag nogmaals werd gesteld, antwoordde u het niet te weten. Het dient evenwel opgemerkt dat Darfoer een regio is in het westen van Soedan, die tot 11 januari 2012 opgedeeld was in drie verschillende wilayats – Noord-, Zuid-, en West Darfoer – een datum na dewelke ook de wilayats Oost- en Centraal-Darfoer werden opgericht. Dat u niet weet dat de regio Darfoer onderverdeeld is in verschillende wilayats, en Darfoer op zich geen wilayat is, is hoogst opmerkelijk gezien uw verklaring van Khartoem naar Nyala te hebben gereisd als chauffeur, in het kader van een missie van AZG-Nederland, en gezien er voorts blijkt dat Nyala de hoofdstad is van het wilayat Zuid-Darfoer, en Fasher de hoofdstad van het wilayat Noord-Darfoer. Gevraagd welke grote steden u passeerde wanneer u van Khartoem naar Nyala reed, antwoordde u kortweg en vaag, dat je naar Kosti vertrekt (zo'n 317 kilometer van Khartoum), en dan naar het westen van Soedan ging (zo'n 996 kilometer van Kosti) (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Nogmaals gevraagd welke steden u dan passeerde, antwoordde u Um Rawaba en Tandalti, twee steden in de buurt van Kosti. Gevraagd welke activiteiten AZG-Nederland in Khartoem had, antwoordde u weinig verhelderend dat AZG-Nederland in de medische sector werkt, en dan voornamelijk in de armere regio's. Gevraagd of u concrete voorbeelden kunt geven van deze regio's, waar AZG-Nederland activiteiten had, antwoordde u, bij wijze van voorbeeld, regio's in het oosten van Soedan, zoals de regio rond El Gadaref. U voegde eraan toe dat ze ook actief waren in het westen van Soedan, zoals te Nyala, Geneina en Fasher. Het dient evenwel opgemerkt dat – zo blijkt uit de persmededeling van AZG-Nederland op 9 maart 2009 (een vijftal dagen na de bekendmaking van de uitzetting van AZG-Nederland uit Soedan) – dat de uitzetting van de NGO in concreto neerkomt op de uitzetting van AZG-Nederland uit Darfoer, waar de organisatie actief was. Er wordt verder ook een overzicht gegeven van de projecten van AZG-Nederland vóór het uitzettingsbevel dd. 5 maart 2009, en deze betreffen allen (en enkel) projecten in de (toenmalige) wilayats van Noord-, Zuid-, en West Darfoer. Gevraagd of u voorbeelden kunt geven van andere NGO's die, samen met AZG-Nederland, het bevel gegeven werden Soedan te verlaten, antwoordde u 'ADRA en andere Soedanese organisaties' (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd welke organisatie 'ADRA' is, antwoordde u dat het een buitenlandse organisatie is. Gevraagd of alle dertien organisaties die het bevel werden gegeven Soedan te verlaten, buitenlandse organisaties waren, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat er ook een drie à vier Soedanese organisaties bij waren. Gevraagd welke andere internationale organisaties het land werden uitgezet, en of u namen kunt geven, antwoordde u dat u de namen vergat, het niet meer weet, maar u wel hun personeel kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Uit de beschikbare informatie (zie 'Where to now? Agency Expulsions in Sudan: Consequences and Next Steps' in farde 'Landeninformatie' in administratief dossier) blijkt echter dat het wel degelijk dertien internationale organisaties waren die het bevel kregen het land te verlaten, en daarnaast de vergunningen werden ingetrokken van drie nationale NGO's. Voorts blijkt er geen enkele organisatie die de naam 'ADRA' draagt, hierbij betrokken, noch bij de internationale, noch bij de nationale NGO's.

De complete onwetendheid uwentwege wat betreft de situatie van afpersing van AZG-Nederland (en andere NGO's) door de Soedanese autoriteiten, uw verklaring dat u als schadeloosstelling tweemaal het equivalent van zes maanden loon ontving, en dit alles normaal is en conform de Soedanese wet, uw verklaringen dat er geen enkel probleem was met betrekking tot de paspoorten en reisdocumenten van de internationale medewerkers van AZG-Nederland, en er nooit paspoorten werden geconfisqueerd,

alsook uw verklaringen dat de NGO slechts één maand de tijd kreeg om Soedan te verlaten, en ze Soedan uiteindelijk verliet op, nu eens, 31 maart 2009, dan weer 2 of 3 april 2009, doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde activiteiten bij de NGO AZG-Nederland. Dat u voorts beweert reeds op missie te zijn gegaan naar Nyala, als chauffeur van AZG-Nederland, maar niet blijkt te weten waar in Darfoer Nyala gelegen is, noch blijkt te beseffen dat het de hoofdstad is van het wilayat Zuid-Darfoer, dat u de activiteiten van AZG-Nederland voorafgaand aan het uitzettingsbevel onder meer in het oosten van Sudan lokaliseert, en u verder geen enkele naam weet te noemen van organisaties die slachtoffer waren van het uitzettingsbevel uitgevaardigd door de Soedanese autoriteiten, doet verder afbreuk aan de reeds ernstig en fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde professionele activiteiten voor AZG-Nederland te Soedan. Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan deze.

Ongeacht de vaststelling dat de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u geopperde professionele activiteiten voor AZG-Nederland, bij voorbaat reeds volledig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten, dient nog opgemerkt dat uw verklaringen, wat betreft de door u geopperde vervolgingsfeiten, dermate vaag, weinig aannemelijk, en niet doorleefd zijn, dat enkel deze reeds de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas compromitteren. U verklaarde in augustus 2009 een eerste keer gearresteerd te zijn geworden door de Soedanese veiligheidsdienst, geblinddoekt te zijn meegenomen naar hun kantoor, en, nadat u zeven dagen opgesloten werd in een kamer, ondervraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Bij deze ondervraging zou u dan hebben gezegd dat de Soedanese overheid niet eens in staat is te doen wat de NGO deed, dat de Soedanese overheid problemen heeft in Darfoer, de organisatie poogt te helpen, en ze deze in het hart moeten sluiten – hetgeen toch wel opmerkelijke uitspraken zijn voor iemand die, na geblinddoekt te zijn meegenomen door de (beruchte) Soedanese veiligheidsdienst en zeven dagen opgesloten te zijn geworden, gevraagd wordt naar zijn activiteiten bij de NGO die het land werd uitgezet omwille van de (vermeende) getuigenis die deze afgelegd zou hebben bij het Internationaal strafhof, wat betreft de situatie in Darfoer en de rol hierbij van de Soedanese overheid. Gevraagd of u, nadat u een viertal maanden later, in december 2009, plots terug vrijgelaten werd, overwogen heeft om Soedan, dan wel Khartoum te verlaten, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u niet weg wou, en de situatie voor u dan goed ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of u AZG-Holland, dan wel een AZG-vertegenwoordiging van een ander land, inlichtte betreffende deze arrestatie, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of er nog andere Soedanese medewerkers van de organisatie [AZG-Nederland] gearresteerd werden, antwoordde u het niet te weten, en verklaarde u dat ieder z'n eigen weg ging, nadat de organisatie uit Soedan weg was. Gevraagd of u, nadat u in november 2010 gearresteerd werd, en opgesloten werd tot februari 2011 – een langdurige arrestatie waarbij u opnieuw zwaar mishandeld zou zijn geworden – overwoog om Soedan, dan wel Khartoum te verlaten, antwoordde u dat toen niet overwogen te hebben. U geconfronteerd met de vaststelling dat u – naar uw verklaringen – reeds tweemaal werd gearresteerd, en mishandeld gedurende maanden, en nogmaals gevraagd of u dan op geen enkel moment overwoog om Soedan, dan wel Khartoum te verlaten, vroeg u zich af waar u had moeten gaan. Gevraagd of er u toen niet aan dacht om elders in Soedan te gaan, dan wel buiten Soedan – gezien u op heden ook Soedan verlaten heeft – antwoordde u daaraan niet gedacht te hebben. Uw verklaringen op geen enkel moment overwogen te hebben om aan de door u geopperde vervolgingsfeiten te pogen te ontkomen door Soedan, dan wel op zijn minst Khartoum te verlaten, het nalaten uwentwege om een poging te ondernemen AZG-Nederland, dan wel een andere NGO in te lichten betreffende uw arrestaties en mishandelingen en uw complete onwetendheid betreffende vraag of andere Soedanese werknemers van de AZG-Nederland gelijkaardige feiten meemaakten, wijzen enkel op verklaringen wars van echte en doorleefde ervaringen.

U verklaarde voorts, na een derde maal te zijn gearresteerd op 29 oktober 2012, vernomen te hebben dat u geëxecuteerd zou worden, u dan besloot te ontsnappen, en daarin slaagde wanneer u een emmer met uw behoefte buiten moest legen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u dan precies wist te ontsnappen, verklaarde u dat u had gehoord dat u gedood zou worden en u de 'kans' kreeg te vluchten wanneer de bewaker naar het toilet ging, , u de opportuniteit had, god dankt en zelf nooit geloofd had dat het zou lukken (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of die bewaker u dan gewoon niet meer bewaakte, naar het toilet ging, en niet langer op de gevangenen lette, antwoordde u eerder vaag en weinig overtuigend, dat het een kalm iemand was, en hij niet had verwacht dat u zou vluchten gezien u anders wel steeds terugkwam. Nogmaals gevraagd of hij u dan niet bewaakte, gezien dit toch wel de kern uitmaakt van het werk van een bewaker, antwoordde u dat dat inderdaad zijn werk is, maar god u de opportuniteit gaf. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen allerminst aannemelijk zijn en niet weten te overtuigen. Immers, u verklaarde dat u ervan werd beschuldigd een landverrader te zijn, en zelfs een collaborateur met de staat Israël, dat de persoon die opdracht gaf de gevangenen dood te martelen, u viseerde en er de nadruk op legde dat vooral ú lang gemarteld diende te worden, dat het gebouw waar u opgesloten was, geen gevangenis betrof, maar een gewoon gebouw in een nieuwe wijk te Khartoum, en u bij uw ontsnapping zonder meer, 'gewoon wegliep' en op straat in een

taxi sprong (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw verklaringen betreffende de manier waarop u aan uw laatste detentie ontsnapt zou zijn, worden dan ook – gegeven deze omstandigheden, en uw vage en geenszins aannemelijke verklaringen, namelijk ‘dat god u de opportuniteit gaf’ en de ‘bewaker niet verwachtte dat u zou vluchten’ wanneer deze u onbewaakt buiten achterliet om zelf naar het toilet te gaan – absoluut niet geloofwaardig bevonden.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen in acht genomen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De door u neergelegde badge vanwege AZG en het ‘Certificate of Service and Recommendation’ vanwege AZG-Holland, weten de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw professionele activiteiten, en de hieraan verbonden ondergane vervolgingsfeiten te Soedan, niet te herstellen. Wat betreft de door u neergelegde badge dient te worden opgemerkt dat uw naam er niet volledig op geschreven staat, het een andere schrijfwijze betreft dan degene die u zelf expliciet aangaf tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p. 2-3), het plastic onderaan de badge stuk is zodat er gelijk welke pasfoto kan worden ingestoken, en er niets opgegeven staat bij de regel ‘I.D No.’ [nummer van de identiteitskaart van de betrokken persoon]. Wat betreft het door u neergelegde ‘Certificate of Service and Recommendation’, dient opnieuw opgemerkt dat uw naam er onvolledig en verschillend geschreven staat - zowel in vergelijking met de schrijfwijze die u tijdens het gehoor op het CGVS opgaf, als in vergelijking met de schrijfwijze op de door u neergelegde badge. Daarenboven antwoordde u, gevraagd naar de naam van de directrice van AZG-Nederland te Khartoum, ‘Reshma Adam of Ahmad’, en voegde u eraan toe het niet te weten maar het wel ergens in uw papieren geschreven staat – hetgeen toch wel opmerkelijk is voor iemand die gedurende drie jaren bij de organisatie waarvoor deze verantwoordelijk was, op het hoofdkantoor te Khartoum, zou hebben gewerkt, en een aanbevelingsbrief op eigen naam neerlegt, door deze ondertekend, betreffende uw werk bij AZG, de oorzaak van al uw problemen met de Soedanese veiligheidsdiensten, en uw daaropvolgende vlucht uit Soedan. Gegeven deze vaststellingen, en de hierboven ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de door u geopperde professionele activiteiten bij AZG-Nederland te Soedan, kunnen deze documenten niet als een bewijs voor het door u geopperde profiel, en de door u geopperde vervolgingsfeiten te Soedan, beschouwd worden. De door u neergelegde Soedanese identiteitskaart en rijbewijs, worden op zich niet in twijfel getrokken, maar bezitten verder geen relevantie in het kader van het door u geopperde asielrelaas. De door u neergelegde documenten vanwege een Belgische dokter betreffende uw gezondheidstoestand, kan evenmin beschouwd worden als een bewijs in het kader van het door u geopperde asielrelaas. Immers, medische attesten bezitten geen bewijswaarde, gezien een medische diagnose geen uitspraak doet (noch kan doen) over de omstandigheden die ten grondslag liggen aan de fysieke toestand van een persoon die het voorwerp uitmaakt van een medische diagnose. Bij de waardering van deze attesten, kan dan ook enkel voortgegaan worden op de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag. Gegeven de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, kan er geen bewijswaarde worden toegekend aan de door u neergelegde documenten betreffende uw gezondheidstoestand.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift informatie over de organisatie ADRA en een Reisadvies Soedan, Ministerie van Buitenlandse Zaken, geconsulteerd op 30 september 2013.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting; de formele motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging door de Soedanese veiligheidsdiensten geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. In tegendeel tot wat verzoeker stelt wordt van hem, als chauffeur van Artsen Zonder Grenzen, niet verwacht de totaliteit van de omstandigheden van het vertrek Artsen Zonder Grenzen Nederland te kennen, maar enkel deze zaken die redelijkerwijze van een langdurig werknemer kunnen verwacht worden en tevens dient verzoeker kennis te hebben van de feiten die hij zelf aanbrengt. Er kan dan ook terecht worden vastgesteld dat verzoeker niet bekend is met het vertrek van Artsen Zonder Grenzen Nederland en niet weet hoe lang hij deze medici moest vervoeren na de overheidsbeslissing terwijl hij daarenboven deze mensen naar het vliegveld zou weggevoerd hebben (*“het is ik die de mensen naar*

de luchthaven bracht’, CGVS-verhoor p.11). Ook kan verwacht worden dat een chauffeur kan verklaren waar in het land en in de specifieke steden (Nyala) de kantoren van Artsen Zonder Grenzen gevestigd zijn, te meer verzoeker de medewerkers van Artsen Zonder Grenzen daarheen moest voeren. Nog minder is aannemelijk dat verzoeker niet weet hoeveel hij uitbetaald werd bij het vertrek van Artsen Zonder Grenzen en waarom dit zo was. Verzoeker toont dan ook geen bekendheid aan met Artsen Zonder Grenzen waaruit kan blijken dat hij drie jaar voor deze organisatie heeft gewerkt.

3.4. Daarbij is niet aannemelijk dat verzoeker na zijn eerste detentie van vijf maanden, en na zijn tweede detentie van drie maanden, waarbij hij gewelddadig werd mishandeld door de Soedanese veiligheidsdiensten, in Khartoem zou zijn gebleven. Verzoekers verschoningen dat hij *“had zijn leven in Khartoum, Soedan, is er getrouwd en heeft er een dochter, was er tewerkgesteld. De verzoeker kon dit alles niet zomaar achterlaten. De verzoeker veronderstelde ook, aangezien zij hem tot twee maal toe gearresteerd hadden en hem reeds twee maal zonder meer hadden vrijgelaten, zij hem niet langer zouden viseren”*, kunnen niet overtuigen gezien zijn leven op het spel stond. Dat *“verzoeker trachtte, tegen beter weten in, zijn ondervragers te overtuigen van de idealen en het goede van Artsen Zonder Grenzen”* kan evenmin worden aangenomen gezien een arrestatie en detentie van de veiligheidsdiensten, na twee eerdere pogingen tot inlijving, kan verondersteld worden angstige en geen opstandige gevoelens op te roepen bij verzoeker. Het tegendeel beweren, ondergraaft de ernst van de voorgehouden vervolging.

Voorts is niet aanvaardbaar dat verzoeker naliel contact te nemen met Artsen Zonder Grenzen of andere mensenrechtenorganisaties. Dat verzoeker geen contactgegevens zou hebben van voormalige collega’s is niet ernstig gezien deze op zeer eenvoudige wijze te verkrijgen zijn (internet, contact ter plaatse van andere afdelingen AZG of met of via andere NGO’s of een advocaat). Dat *“contactname met voormalige collega's hem mogelijks nog meer problemen zou bezorgen”* kan evenmin overtuigen gezien verzoeker wel in zijn eigen huis in Khartoem bleef wonen. Ten slotte is het gemak waarmee verzoeker kon ontsnappen bezwaarlijk overtuigend te meer nu hij voor de derde keer langdurig gedetineerd werd door de veiligheidsdiensten die hem daarenboven langzaam wilden ombrengen. Verzoekers asielrelaas komt voor als verzonnen en kan geenszins worden verklaard door de bonte bewering dat hij het geluk aan zijn kant had. Derhalve kan geen enkel geloof aan verzoekers voorgehouden vervolgingen worden gehecht.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering *“In de bestreden beslissing wordt echter helemaal geen enkele motivering omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gegeven, waardoor de Commissaris-generaal de formele motiveringsplicht heeft geschonden”* berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit verzoekers houding blijkt daarbij zelf dat hij niet gehaast was om zijn land te verlaten. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

De Raad erkent dat er in Soedan sprake is van oorlogsretoriek met ernstige spanningen en grensconflicten, doch er kan niet gesteld worden dat deze over het hele grondgebied het niveau bereiken van een intern of internationaal gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Soedan willen reizen en niet slaat op Soedanese staatsburgers. Daarenboven stelt dit advies inzake verzoekers woonplaats dat *“Een bezoek aan Khartoem is mogelijk maar waakzaamheid blijft geboden”* wat alleszins op een mogelijke toeristische bestemming duidt. Verzoeker toont dan ook niet middels concrete objectieve informatie aan dat er momenteel in Khartoem, noch in het hele land, sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK